

træffes paa offentlige Veie, vil gribe ind i Forhold, som man, naar det kommer til Alt, dog ikke har Magt over.

De tvende næste Vædringsforslag til § 11, nemlig Forslagene under Nr. 27 og Nr. 27 b, angaa det sidste Stykke af § 11. Ved Nr. 27 b foreslaas af det nævnte Stykke ubeladt i første Linie Ordene: „eller Sti“, og i anden Linie Ordene: „eller Etien“. Jeg ser ikke, at disse Ord godt kunne andet end ubelades, thi ved at tale om et „til en Sti hørende Terrain“ tror jeg ikke, at man kan siges at henlede Tanken paa noget egentlig eksisterende Ting. — I Forslaget under Nr. 27 dukker jo dernæst Spørgsmaalet om „forsættlig“ eller ikke forsættlig igjen op. Af de Afstemningsresultater, hvortil Thinget kom igaa, var der to, som ganske vist ikke tiltalte mig. Det ene var det, at „Lam“ bleve strøgne i 7de Linie af § 3, medens „Kalve“ og „Føl“ bleve staaende i den nævnte Paragraph, men dertil kan og skal jeg naturligvis ikke nu vende tilbage. Det Andet var, at Thinget ikke vilde vedtage i 2den Linie af § 8 foran „toirer“ at indskyde det Ord „forsættlig“, uagtet det samme Ord findes i § 9, baade saaledes som den nu foreligger i ny Affattelse, og saaledes som den forelaa i Lovforslaget, og uagtet der ikke synes mig at være noget Grund til at beholde det i § 9 og derimod ikke at ville indsette det i § 8. Det vil nu ses, at der her i det sidste Stykke af § 11 igjen er Tale om det selvsamme utilbørlige Forhold, som er omtalt i § 8, nemlig at tvire sine Dyr saa nær ved sin Grændse, at de kunne naa ind respektive paa Naboens Mark og — hvad der her er Tale om — paa Veien og der muligvis hjerpe lidt Græs. Jeg er ikke Kemyndiget til at tage Vædringsforslaget under Nr. 27 om ogsaa her at indsette „forsættlig“ tilbage, og jeg kan heller ikke personlig ønske at holde Spørgsmaalet derom borte fra en ny Afstemning. Jeg ser ikke rettere end, at de Bemærkninger, som jeg tilfødd mig at fremsføre i saa Henseende igaa, dog vistnok maa siges at holde Stik. Det er muligt, at jeg ikke da udtrykte mig tilstrækkelig klart med Hensyn til dette Punkt, men jeg ser ikke rettere end, at Ordet „forsættlig“ er vel

beføiet her. Hvad bliver Følgen af, at Ordet „forsættlig“ indskydes? Jeg beder erindret, at der her er Tale om en offentlig Politisag. Derved, at Ordet „forsættlig“ indskydes, stiller jeg nu ikke den Fordring til Dommeren, at han skal sørge for, at der føres et positivt Bevis for Forsættigheden. Ved de Handlinger, hvorom der her er Tale, er der nemlig en saa afgjort Præsumtion for, at Forsættighed er tilstede, at man, som sagt, ikke behøver at føre et positivt Bevis derfor. Vil Noget i disse Tilfælde fri sig med den Undskyldning, at det ikke var forsættligt, saa maa han fremsøge sine Grunde derfor. Spørgsmaalet om Forsættigheden vil med andre Ord først komme frem paa det Stadium, hvor Dommeren spørger den Tiltalte, om han har Noget at sige til sit Forsvar. Men da bør han ogsaa kunne komme frem og sige, at det var ikke slet forsættlig, men — at Karlen Hans, som ellers pleiede at flytte Køerne, var til Dands, og at saa fik den sjollede Lars Lov til, at gjøre det, men han kunde ikke gjøre det ordentlig, og derved var Overtrædelsen indtruffen, medens det aldeles ikke havde været Tiltaltes Tanke at gjøre noget Overgreb paa Veien; det var en ren Malheur, at det var slet.“ Stiller Sagen sig virkelig saaledes, vil man da kunne frifinde ham, naar Ordet „forsættlig“ staaar paa det paagældende Sted; staaar det der ikke, tror jeg derimod neppe, at man vil kunne frifinde ham. Jeg veed, at de Uttringer, som jeg i saa Henseende fremkom med igaa, have været Gjenstand for Modsigelse og ere blevne beteguede som ikke korrekte; men jeg kan ikke se rettere end, at det dog forholder sig saaledes. Dem, der ville opponere herimod, vil jeg dog spørge, hvorledes de da ville stille sig til det samme Ord „forsættlig“, saaledes som det er brugt i den almindelige danske Straffelovs § 296. Jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa denne Paragraph og paa, hvad den angaar. Dens 1ste Punktum lyder saaledes: „Udelægger eller bestadiger Noget ellers forsættlig fremmed Eiendom, bliver han, forsaavidt Forholdet ikke falder ind under strengere Straffebestemmelser, at straffe med Bøder eller Fængsel.“ Der er altsaa der Tale om, saa